

Arrest

nr. 349 641 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 juni 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026, datum waarop de zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 24 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EURODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Luxemburg op 30 augustus 2021, in België op 13 mei 2022 en in Frankrijk op 9 december 2022 en 19 augustus 2025.

1.3. Op 7 april 2026 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 19 april 2026 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 1 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: T. S.

voornaam: N.

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: Asmara

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Betrokkene wordt vastgehouden te Caricole om de overdracht aan Frankrijk uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T.S.N. (...) , verder de betrokkene, die verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben, diende op 24.03.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 16.04.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in 2018 Eritrea verliet en vervolgens enige tijd in Ethiopië, Soedan, Tsjaad en Libië verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij in 2022 in Italië toekwam en via Frankrijk naar Luxemburg reisde. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar moest terugkeren naar Italië. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens van 2022 tot 2025 in België verbleef, maar dat hij hopeloos was en daarop besloot naar Calais te gaan. Hij verklaarde dat hij tussen 2025 en maart 2026 heen en weer reisde tussen Calais en België. Hij verklaarde dat hij de oversteek probeerde te maken, maar het niet lukte, en hij terugkeerde naar België. De betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk werd opgepakt en werd verplicht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot vier treffers in het Eurodac-systeem. Deze treffers toonden aan dat de betrokkene op 30.08.2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Luxemburg, op 13.05.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, en op 09.12.2022 en 19.08.2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 07.04.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 19.04.2026 stemden de Franse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 16.04.2026 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16.04.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België beter is voor hem, en mensen er worden verzorgd. Hij verklaarde dat Frankrijk heel groot is en dat als ze jou een plaats geven om naartoe te gaan, het moeilijk is om je weg te vinden. Hij verklaarde dat je in België wordt opgevolgd. De betrokkene verklaarde dat hij liever niet naar Frankrijk wil gaan. Hij verklaarde dat hij daar niet aan wil denken en dat hij niet van het land houdt. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in 2025 uit een vrachtwagen is gevallen. Hij verklaarde dat hij hoofdpijn heeft als het druk is of er veel geluid is. Hij verklaarde dat hij geen dokter heeft gezien en geen medicatie neemt, maar dat hij wel een afspraak wil bij een arts. Op 05.05.2026 werd aan onze diensten een medisch attest bezorgd in verband met hospitalisatie van de betrokkene. Uit verder contact met het betrokken ziekenhuis bleek dat hij op 19.05.2026 niet langer gehospitaliseerd was.*

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat

opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 19.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming van de Franse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat Frankrijk heel groot is en dat als ze jou een plaats geven om naartoe te gaan, het moeilijk is om je weg te vinden. Hij verklaarde dat je in België wordt opgevolgd. De betrokkene verklaarde dat hij liever niet naar Frankrijk wil gaan. Hij verklaarde dat hij daar niet aan wil denken en dat hij niet van het land houdt.

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 75).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 75).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 113). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 122).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk

worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België beter is voor hem, en mensen er worden verzorgd. De betrokkene verklaarde dat hij liever niet naar Frankrijk wil gaan. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Volgens het AIDA-rapport is het OFII bevoegd voor de identificatie van kwetsbaarheden en bijzondere behoeften van verzoekers. Het OFII moet binnen een redelijke termijn overgaan tot evaluatie van kwetsbaarheden en doet dit aan de hand van een vragenlijst. Er wordt hierbij nagegaan of de verzoeker bijzondere behoeften heeft met betrekking tot opvang en de procedure. De evaluatie wordt uitgevoerd door personen die hiervoor zijn opgeleid (blz. 93). We erkennen dat er in het rapport ook melding wordt gemaakt met betrekking tot problemen inzake de identificatie van kwetsbaarheden. We besluiten echter dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden geconcludeerd dat om redenen met betrekking tot kwetsbaarheid van een overdracht moet worden afgezien.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij werd verplicht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk. In dit verband benadrukken we dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Het vingerafdrukkenonderzoek resulteerde in een Eurodac-resultaat type "1". Artikel 24§4 van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Het staat bijgevolg vast dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. We benadrukken dat de betrokkene, als hij geen verzoek wilde indienen in Frankrijk, ervoor kon kiezen het Franse grondgebied weer te verlaten.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in 2025 uit een vrachtwagen is gevallen. Hij verklaarde dat hij hoofdpijn heeft als het druk is of er veel geluid is. Hij verklaarde dat hij geen dokter heeft gezien en geen medicatie neemt, maar dat hij wel een afspraak wil bij een arts. Op 05.05.2026 werd aan onze diensten een medisch attest bezorgd in verband met hospitalisatie van de betrokkene. Uit verder contact met het betrokken ziekenhuis bleek dat hij op 19.05.2026 niet langer gehospitaliseerd was.

We wijzen erop dat de tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene aanwezige medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 134). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het

*verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
(...)”*

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet en op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 “*Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding*”. Behoudens artikel 5.12, §1 van de RvV-wet, dat betrekking heeft op de toepasselijke beroepstermijn, is *in casu* geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

Het beroep werd *in casu* ingediend op 10 juni 2026, aldus voor de inwerkingtreding van de RvV-wet en was aldus op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet hangend voor de Raad. De bepalingen van de RvV-wet zijn van toepassing op alle procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld.

2.2. Gelet op de informatie van de verwerende partij conform artikel 2.28, §1, vierde lid van de RvV-wet, ontvangen op 19 juni 2026, wordt op grond van artikel 2.28, §1, derde lid van de RvV-wet het beroep van de verzoekende partij verder afgehandeld in de urgente procedure.

3. De taal van de procedure

3.1. Overeenkomstig artikel 5.11, 2° van de RvV-wet zijn de bepalingen van deze wet van toepassing op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld.

Het beroep werd *in casu* ingediend op 10 juni 2026, aldus voor de inwerkingtreding van de RvV-wet en was aldus op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet hangend voor de Raad. Het bepalen van de proceduretaal werd, gelet op de inschrijving op 11 juni 2026 op de Nederlandstalige rol, afgehandeld voor de inwerkingtreding van de RvV-wet.

3.2. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal.

Oud artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – van toepassing voor het *in casu* bepalen van de proceduretaal – luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Hieruit blijkt dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen.

Oud artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107), blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is opgesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1 tot 4 en 52 van het Handvest en van de artikelen 3, 12 (2), 17 en 26 van de Dublin III-Verordening. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“En l'espèce, la France ne peut être considérée comme l'État responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et d'accueil française.

A. Traitements inhumains et dégradants en violation de l'article 3 CEDH en cas de retour en France

La décision querellée viole l'article 3 CEDH et les articles 1 à 4 de la Charte, lus seuls et en combinaison avec les articles 3 et 17 du Règlement Dublin III, le principe de prudence et de minutie et les obligations de motivation, en en omettant de réunir et d'examiner tous les éléments pertinents concernant le risque de traitement contraire à l'interdiction des traitements inhumains ou dégradants en France en exposant la requérante à un risque réel de traitement contraire à l'interdiction des traitements inhumains ou dégradants.

Avant de prendre la décision contestée, la partie défenderesse aurait dû procéder à une analyse minutieuse du risque de violation des droits de la partie requérante qui sont absolument interdits par l'article 3 de la CEDH et les articles 1 à 4 de la Charte de l'UE, quod non en l'espèce.

Il ne ressort pas des motifs de la décision attaquée que la défenderesse ait analysé de manière adéquate les conditions de vie des personnes « Dublinées » retournant en France, ni les conditions d'accueil que la requérante connaîtra s'il doit retourner en France en tant que demandeuse d'asile.

L'actualité a pourtant montré à plusieurs reprises que l'État français n'était absolument pas en mesure d'accueillir les demandeurs d'asile dans de bonnes conditions.

Des informations générales confirment plusieurs problèmes liés au système et au traitement des procédures d'asile en France.

La partie requérante attire Votre attention sur l'arrêt « Tarakhel et autres contre la Suisse » rendu par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'homme ce 4 novembre 2014, développé ci-après. La cour a notamment établi que « l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence ».

Les lignes directrices dégagées dans cet arrêt concernent tant les conditions d'existence des demandeurs d'asile dans le pays de destination pendant la procédure d'asile que la possibilité pour eux d'y bénéficier « des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt ».

Aussi, l'article 3.2 alinéa 2 du Règlement Dublin III établit que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. »

La Belgique ne peut en effet, en vertu du règlement Dublin III et de la jurisprudence européenne, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs.

Or, tel est le cas en France, comme il ressort des articles et rapports récents dont des extraits sont reproduits infra.

1.

En effet, le 02.07.2020 la France a été condamnée par la Cour EDH pour le traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile qui ont été contraints de vivre dans la rue sans aucun moyen de subsistance.

La Cour EDH stipule que :

« 184. Au vu de ce qui précède, la Cour constate que les autorités françaises ont manqué à l'encontre des requérants à leurs obligations prévues par le droit interne. En conséquence, la Cour considère qu'elles doivent être tenues pour responsables des conditions dans lesquelles ils se sont trouvés pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à

leurs besoins essentiels et dans l'angoisse permanente d'être attaqués et volés. La Cour estime que les requérants ont été victimes d'un traitement dégradant témoignant d'un manque de respect pour leur dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez eux des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'absence de réponse adéquate des autorités françaises qu'ils ont alertées à maintes reprises sur leur impossibilité de jouir en pratique de leurs droits et donc de pourvoir à leurs besoins essentiels, et le fait que les juridictions internes leur ont systématiquement opposé le manque de moyens dont disposaient les instances compétentes au regard de leurs conditions de jeunes majeurs isolés, en bonne santé et sans charge de famille, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

185. Les considérations qui précèdent sont suffisantes pour permettre à la Cour de conclure que N.H. (requête no 28820/13), K.T. (requête no 75547/13) et A.J. (requête no 13114/15) se sont retrouvés, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention.

186. Partant, il y a eu violation de l'article 3 de la Convention en ce qui les concerne. »1

Le nouveau Rapport AIDA 2026 (mis à jour en 2026) ajoute :

« In 2025, the number of asylum applicants accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 70% of asylum applicants eligible to material reception conditions – i.e., 90,536 persons in total at the end of December 2024 according to OFII674 – should effectively be accommodated (compared to 71 % at the end of 2024) i.e. about 64,760 persons. If we add asylum applicants who do not benefit from reception conditions, we can consider that about 88,000 asylum applicants were not accommodated in dedicated places in France as of the end of 2025 (according to Eurostat, 153,090 asylum applications were pending in France at the end of 2025) - a part of them (unknown) however did not express the need to be accommodated.

ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation. The following figures provides an overview of the evolution of pending applications and capacity in France.

[...]

This shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation almost every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants. The decrease of firsttime applicants in 2020 is largely due to the impact of COVID19 and further does not reflect the fact that reception capacity was still very much lacking, given that many other asylum applicants were already present on the territory.

In practice, there is a discrepancy between the type of places available and the reality of asylum applicants in France. Many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women to be accommodated. A 2023 parliamentary report contrasts this with the fact that, at least in the context of regional orientation, 61.8% of asylum applicants were single men, 27.1% families and 11.1% single women, while of the 3,000 empty accommodation units available in July 2021 (corresponding to 5,000 people), 71% were places designed to accommodate families. At the national level, in 2023, 41.6% of accommodated people were single persons and 58.4% were part of a family.

Moreover, if the asylum applicant has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging their appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum applicants may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum applicants are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist.

In December 2025, 9.6% of the places in accommodation centres were occupied by individuals who were no longer authorised to occupy these places such as rejected asylum applicants

(3.7%) or beneficiaries of international protection (5.9%) after the period of authorised presence. Moreover, 2.5% of the places were not occupied (e.g., due to works, delays in orientation etc.).

»2 (nous soulignons)

(Traduction libre (...))

Et également :

« Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum applicants. As stated above, only about 70% of asylum applicants eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2025. The shortcomings of the French reception system were condemned in December 2022 by the UN Committee on the elimination of racial discrimination. People have no choice but to turn to squalid living conditions, including in informal camps, which are regularly dismantled by the authorities, with or without a planned accommodation solution.

In Paris, from 2019 to end of 2021, 27,508 migrants were evacuated from camps and accommodated through 109 operations carried out by the authorities, including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. In 2022, 6,668 persons were evacuated from the Parisians camps. In 2023, 6,443 persons were evacuated. Precise figures for the whole of 2024 and 2025 are not

available, but evacuation operations were still common in 2025. A coordination unit to deal with these situations was set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. At the end of November 2025, the NGO France terre d'asile counted 663 tents in the capital's main encampment areas, which would represent between 985 and 1,723 people (the highest level in six years). The City of Paris also recorded 1,754 people living on municipal sites or in sports halls. The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, enabled the orientation of 36,106 migrants in 2021 and 2022. However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention.

In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report. Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2024. At the end of 2024, media reported that about 1,000 migrants were in Calais and its surroundings. Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the Ombudsperson noted sub-standard living conditions. A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities.

Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the French Public Defender of Rights reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018. It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlines that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations.

In its annual report published in June 2022, Human Rights Observer (HRO), an organisation which monitors police evictions in northern France, stated that 1,226 dismantlement operations took place in Calais and 61 in Grande-Synthe throughout 2021. During all these operations, HRO stated that 10,121 tents were seized, 205 people were arrested, and 127 migrants were victims of police brutality. During a dismantlement at the end of December 2021, confrontations were reported between police officers and migrants. During the operation, 15 police officers and 3 migrants were injured. At the beginning of January 2022, a substantial police operation was organised in the same place, to complete the dismantlement. About 100 police officers were deployed in order to evacuate a camp of 50 migrants. An investigation published by a journalist at the beginning of 2023 confirms the persistence of violence and police harassment in the Calais region in order to avoid the establishment of camps. In 2023 (until December), 16,041 persons were, in some cases forcibly, evacuated or evicted by authorities in this region. In 2025, a local NGO counted about 4,000 evacuations in Calais (compared to 5,847 in 2024) and 4,965 in Grande-Synthe (compared to 2,129 in 2024) in 2024.710 Another NGO counted at least 162 evictions from living quarters in Calais and 42 in the Dunkirk area.

On 16 November 2021, one of the largest dismantlement operations happened in Grande-Synthe. Approximately 1,200 persons were evacuated, during a substantial operation involving more than 300 police officers. NGOs stated that this large operation has led to placements in accommodations centres for all the persons involved, but under duress, and without any interpreter to inform them of the implication of this procedure.

Police operations sometimes involve a very large number of people. For example, on 30 November 2023, 1,244 persons were evacuated from camps in the North of France. Some NGOs denounced repressive action which did not take into account the wishes of the people and did not constitute a lasting solution.

In recent years, Courts have also condemned the situation in Calais. In July 2017, the Council of State ruled that state deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and enjoined the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities. In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights". On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall of the commune of Grande-Synthe. The application to proceedings for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant's fundamental rights. For further information on the situation in previous years, see previous updates to this country report available here.

Since 2022, actions by the authorities to limit the distribution of water or food have been observed, such as the blocking vehicle access to water and food distribution sites with equipment (rocks, etc.) and the limiting authorised distributions only to organisations funded by the State.

In November 2025, six organisations announced that they had taken legal action against the French government for violating the human rights of the more than 2,000 migrants who are "surviving" in temporary camps around Dunkirk, notably in Loon-Plage and Grande-Synthe. They are calling for access 'to hygiene, food, healthcare and accommodation' for all these people.

In some other cities (Nantes, Grande-Synthe, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places. The issue of homelessness in France has also been scrutinised by the European Court of Human Rights (ECtHR). On 2 July 2020, the ECtHR published its judgment in *N.H. and others v France* concerning the living conditions of homeless asylum applicants as a result of the failures of the French authorities. The case concerns 5 single

men of Afghan, Iranian, Georgian and Russian nationality who arrived in France on separate occasions. After submitting their asylum applications, they were unable to receive material and financial support and were therefore forced into homelessness. The applicants slept in tents or in other precarious circumstances and lived without material or financial support, in the form of Temporary Allowance, for a substantial period of time. All of the applicants complained, inter alia, that their living conditions were incompatible with Article 3 ECHR. However, in the case of B.G. and others v. France, the ECtHR unanimously ruled on 10 September 2020 that, inter alia, the living conditions in a French tent camp on a carpark did not violate Article 3 ECHR.

»3 (nous soulignons)

(Traduction libre : (...))

2.

En avril 2022, Euro-Med Monitor a fait part de ses préoccupations concernant l'expulsion de plusieurs demandeurs d'asile, dont des mineurs, pour faire place à des Ukrainiens :

« We are immensely concerned by reports about two shelters in Essonne and Pantin, France removing their non-European residents to make way for Ukrainian refugees, Euro-Med Human Rights Monitor said in a statement today. Such policies are discriminatory, inhumane, and must be promptly reversed.

Last week, nearly fifty young foreigners from Guinea, Mali, and Afghanistan were reportedly informed by the prefecture that they would be imminently kicked out of their shelter in Essonne to make way for incoming Ukrainian refugees. Without being provided an alternative, the youth, some of whom are minors, said they would end up homeless. This has led to the disruption of educational activities attended by the youth in question as well as threatening their general wellbeing and mental health. The incident comes shortly after 60 Afghans have reportedly been kicked out of their shelter in the Ibis hotel in Pantin in order to clear space for Ukrainian refugees. »4

3.

Concernant les personnes renvoyées en France en vertu du règlement de Dublin, le dernier rapport AIDA de 2025 (publié en mai 2026) susmentionné stipule que :

« Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

[...]

When the incoming transfer concerns an asylum seeker who has previously abandoned their application and left the country, a new claim is considered as subsequent application.

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities. »5 (nous soulignons)

(Traduction libre : (...)).

5.

Concernant ces conditions d'accueil en France, la partie adverse avance, à tort, dans la décision attaquée, que la partie requérante se verra garantir une place d'accueil en tant que demandeuse d'asile en France (pièce 1).

Or, il est clairement énoncé dans les rapports AIDA des cinq dernières années que la France est confrontée à de graves problèmes en termes de conditions d'accueil et d'hébergement, et ne se trouve pas en mesure d'héberger tous les demandeurs d'asile.

Dans la même lignée, le nouveau rapport AIDA 2025 (mis à jour en 2026) décrit une situation qui est loin de s'être améliorée et rapporte des chiffres alarmants de demandeurs d'asile laissés à la rue (voir supra).

6.

Concernant les conditions de détention, il est important de noter que les déficiences sont graves et nombreuses. Elles ont lieu tant en France métropolitaine que dans les départements d'Outre-Mer :

"In Mayotte, many foreigners coming from Comoros are arrested and detained when they arrive on the island. They are often quickly returned, with limited possibilities to exercise their rights, including to seek asylum (in 2023, only 2,913 out of the 28,180 people detained met Solidarité Mayotte, the association approved to provide legal aid there)."6 (nous soulignons)

(Traduction libre : (...)).

Voir aussi :

" In Mayotte, practices are regularly observed of linking minors with adults who are not their parents in order to make their detention legal. In 2020, the Ombudsperson expressed concerns about these practices which, according to the author of this report, persist to date, a practice still denounced in 2022.

[...]

There was a steady increase in detained families with children from 2013 to 2019. In 2020, the Ombudsperson reported that the widespread use of immigration detention of children with families, and instances of keeping the child in pre-removal detention alone while the parents are not held (particularly in Mayotte), remained problematic issues. The legislation has been the same on this aspect in mainland France and in overseas territories but in practice, detention of families with children is mostly used in Mayotte.

A law passed in 2024 prohibits the placement of children, even with their families, in detention centres. This provision has been applicable since the end of January 2024 on the mainland, but will not come into force until 2027 for Mayotte.

In 2024, 6 children were detained on the mainland (3 families) compared to 45 in 2023, 99 in 2022 76 in 2021, 122 in 2020 and 279 in 2019. Between 2012 and 2022, France was condemned 9 times by the ECtHR for detaining children in situation not compatible with article 3 of the ECHR (length of detention too long and/or very young children and/or unsuitable place of detention)."⁷

(Traduction libre : (...)).

Le Rapport annuel sur la rétention administrative de 2024 publié en 2025 dresse un constat préoccupant sur les conditions d'enfermement des personnes étrangères en France. Malgré un encadrement juridique censé limiter cette mesure privative de liberté à des cas strictement nécessaires, le recours à la rétention s'est intensifié et étendu, notamment à des demandeurs d'asile, y compris en l'absence de perspectives d'éloignement réelles. Le rapport met en évidence une durée moyenne de rétention en forte augmentation, atteignant près de 40 jours dans certains centres, alors que l'efficacité des expulsions au-delà de 60 jours demeure marginale. Cela signifie que des milliers de personnes sont enfermées inutilement, dans des conditions parfois proches d'un régime carcéral, pour un objectif rarement atteint. De plus, plus de la moitié des retenus sont finalement libérés par décision judiciaire, révélant des placements souvent infondés et abusifs.

Cette politique, selon Forum réfugiés, révèle un système coûteux, inefficace et attentatoire aux droits fondamentaux. Elle conduit à la privation prolongée de liberté de personnes vulnérables, parfois titulaires d'un droit de séjour ou en cours de procédure d'asile, et sans alternative sérieusement envisagée, comme le retour volontaire. Le rapport souligne également les dérives liées à l'extension du motif de menace à l'ordre public, qui peut justifier un enfermement sans critères clairs. Enfin, le dispositif est critiqué pour son absence de garanties suffisantes et de prise en compte des situations individuelles, notamment les besoins spécifiques de certaines catégories de personnes (malades, familles, mineurs isolés, etc.). En somme, le rapport dénonce une politique répressive qui, loin de résoudre les enjeux migratoires, renforce la précarisation des personnes étrangères et viole régulièrement leurs droits.

7.

En ce qui concerne l'accès aux soins de santé, le Rapport AIDA de 2025 (mis à jour en 2026) permet de constater que de graves problèmes peuvent être identifiés :

« Asylum applicants under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the Universal Health Protection Scheme (PUMA). Since January 2020, the 3-month residence requirement applies to all adult asylum applicants without exception. During the first three months, they only have access to emergency health coverage (Dispositif Soins Urgents et Vitaux). Children have access to health care coverage upon arrival. After this 3-month period, asylum applicants benefit from the PUMA.

The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum applicant must submit documentary evidence of the 3-month residence requirement, the legality of their stay in France, their marital status and the level of their resources. As a result, during this 3-month period asylum applicants cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Similarly, because of the 3-month residence requirement, the compulsory examination upon entry into the accommodation centres cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated. These 3 months without proper coverage impacts asylum applicants that also need to request a permit for medical reasons, as they are supposed to apply for that permit within exactly three months (if they apply later without new circumstances, the application can be denied purely based on tardiness): during this period they must provide information on their medical situation and therefore consult a health professional for this, which is very complicated without health insurance.

[...]

Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished.

[...]

National legislation does not provide any specific guarantee for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care coverage (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or the funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo LeviCentre and Comede in Paris as well as the Comede and Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés – Cosi Essor Centre in Lyon and Clermont Ferrand, Parole Sans Frontière à Strasbourg, Comede in the Loire département and lastly in Guyane, in overseas France. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment. The difficulties are aggravated by the geographical locations of some reception centres where accessing mental health specialists would entail several hours of travel. The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. Regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals. »⁹ (nous soulignons)

(Traduction libre : (...)).

En ce qui concerne l'accès au marché du travail, le rapport de l'AIDA 2025 (mis à jour en 2026) relève également de nombreux problèmes en raison d'une procédure inadaptée à la situation des demandeurs d'asile:

« Since March 2019, access to the labour market is allowed only if OFPRA has not ruled on the asylum application within 6 months after the lodging of the application and only if this delay cannot be attributed to the applicant. This means that persons who do not lodge an asylum application, such as asylum seekers under a Dublin procedure, are excluded from access to the labour market. In this case, the asylum seeker is subject to the rules of law applicable to third-country national workers for the issuance of a temporary work permit.

[...]

In practice, asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints. Prior to being able to work, the applicant must have sought and obtained a temporary work permit. To obtain this work permit, the asylum seeker has to provide proof of a job offer or an employment contract. The duration of the work permit cannot exceed the duration of the residence permit linked to the asylum application. It may possibly be renewed. The competent unit for these matters is the Regional Direction for companies, competition, consumption, work and employment at the Ministry of Labour

In any case, the employment situation also puts constraints on this right. In accordance with Article R.5221-20 of the Labour Code (Ctrav), the Prefect may take into account some elements of assessment such as “the current and future employment situation in the profession required by the foreign worker and the geographical area where he or she intends to exercise this profession”, to grant or deny a work permit. 30 fields of work are experiencing recruitment difficulties which justifies allowing third-country nationals to work in these without imposing restrictions. These professions are listed by region – only 6 professions are common to the whole country. In practice, Prefectures use these lists of sectors facing recruitment difficulties.

Recent data on asylum seekers being able to work was not available until recently even to members of Parliament, but the legislative process regarding a bill proposed early 2023 has provided some recent figures: in 2022, out of 4,254 work permit applications submitted by asylum seekers, 1,148 were approved (27% of submissions but it represents only 0.8% of the first asylum applications recorded in prefectures in 2022)

Finally, asylum seekers have a lot of difficulties in accessing vocational training schemes as these are also subject to the issuance of a work permit. According to the law, this permit is delivered to unaccompanied children, and the employment situation does not put any constraints if they meet some criteria, except when they are in asylum procedure due to limitations applied to all asylum seekers. Thus, it is more difficult for a child asylum seeker to obtain a permit. That is why some children do not want to ask for asylum. However, a child who has a work permit can request asylum without any effect on the permit. »¹⁰ (nous soulignons)

(Traduction libre : (...))

9.

Déjà en 2023, un certain nombre d'obstacles avaient été constatés en ce qui concerne l'accès à l'éducation :

« Barriers to an effective access to education are varied. Beyond the issue of the level of language, there are also a limited number of specialised language training or initiation classes and limited resources dedicated to these schemes. This is an even more acute difficulty for reception centres in rural areas which simply do not have such classes. Moreover, some schools require an address before enrolling children and this can be an issue for asylum seekers who do not have a personal address. Finally, access to education for children aged 16 to 18 is much more complicated as public schools do not have any obligation to accept them. They may be eligible for French courses offered by charities but the situation varies depending on the municipality. Access to apprenticeship is not possible as it would imply an access to a work permit that is usually not granted to asylum seekers. As a general rule, there is no training foreseen for adults. French language courses are organised in some reception centres depending on the availability of volunteers. Young adults and adults are often forced to put aside their career or training, pending the decision on their asylum application. For young people, this represents a considerable loss of time. »

(Traduction libre: (...))

Le nouveau rapport AIDA de 2025 (mis à jour en 2026), rappelle :

« During a visit to Mayotte in October 2023, the Ombudsman noted that the right to schooling is not assured for thousands of children: more than 15,000 children would not have access to traditional schooling, including

many migrants. The NGO Human Rights Watch published a report in November 2025, noting in particular that 'Many children, especially those living in informal settlements or from migrant families, face significant barriers to school enrolment'.»¹².

(Traduction libre : (...).)

10.

Quant aux besoins d'accueil particuliers des groupes vulnérables, le dernier rapport AIDA de 2025 (mis à jour en mai 2026) mentionne que :

« The law foresees a specific procedure for the identification and orientation of asylum seekers with special reception needs. This procedure consists in an interview conducted by OFII officers. These officers are to be specifically trained on identification of vulnerability (see Identification).

However, the Ceseda does not refer to vulnerability on account of sexual orientation or gender identity, therefore this is not taken into account by OFII either. In practice, LGBTI persons face important difficulties when OFII does not provide them with housing, as most of the time they cannot find support in their national communities. So far, places in CADA are mostly allocated to vulnerable asylum seekers but whose vulnerability is "obvious" and visible (e.g. families with young children, pregnant women and elderly asylum seekers). The questionnaire that is used by OFII officers as part of the vulnerability assessment only focuses on "objective" elements of vulnerability, thereby hindering the identification of less visible needs.

The French system does not yet foresee any specific ongoing monitoring mechanism to address special reception needs that would arise during the asylum procedure. In practice, however, social workers in reception centres have regular exchanges with the asylum seekers and may be able to identify these special vulnerabilities, should they appear during the reception phase. It is possible for accommodation centres to notify OFII of the personal situation of an asylum seeker presenting a particular vulnerability and to ask for their re-orientation to a more suitable centre. In many occasions, social workers have reported the fact that the orientation carried out by OFII did not take into account the vulnerability of some asylum seekers. For example, asylum seekers in a wheelchair have been proposed to be accommodated in a centre without any specific access for disabled persons. However, such monitoring is impossible for almost half of asylum seekers, who are not accommodated by the State.

The main difficulty for the accommodation staff is however the identification of solutions to respond to certain needs (see section on Health Care on the limited access to mental health care for instance). Therefore, the obligation for OFPRA and OFII to take into account the specific situation of vulnerable persons throughout the asylum procedure, including when these vulnerabilities only appear after the vulnerability assessment, should lead to new practice. The vulnerability assessment's conclusions as well as all information related to asylum seekers are to be computerised. Consequently, it should be easier to approach vulnerability in a more comprehensive way and to facilitate exchange of information. However, this is far from being effective in practice and many legal and practical measures such as trainings and provisions of tools to social workers are still lacking to allow this system to be implemented.

[...]

In a report sent to the United Nations Committee on the Rights of the Child in July 2020, the Ombudsman pointed out several shortcomings in the childcare system concerning migrant children with families and unaccompanied children. This included using former hotels to accommodate children, in substandard living conditions and with limited prospects of integration. It further highlighted that the lack of adequate services and the long distance between hotels and these services was likely to lead to children dropping out of school. In practice, however, little has changed and similar issues continue to be reported, albeit less frequently. In two reports published in October 2021 and February 2022 respectively, the Ombudsman reported persistent shortcomings in social services for unaccompanied children, including burdensome procedures at prefectures and obstacles to accessing education. A parliamentary report published in April 2025 reports similar shortcomings.

[...]

Moreover, on 28 February 2019, the ECtHR ruled in case *Khan v. France* that the failure of the French authorities to provide care for an unaccompanied minor in the Calais refugee camp was in breach of Article 3 of the Convention. In September 2020, the French Ombudsman sent a communication to the Committee of Ministers concerning this case, highlighting several difficulties in accessing protection for unaccompanied minors in France. On 2-4 December 2020, the Council of Europe Committee of Ministers invited the French authorities to adopt specific measures to protect unaccompanied minors in transit in light of the *Khan* judgement. »¹³ (nous soulignons)

(Traduction libre : (...))

11.

Concernant la discrimination et les crimes de haine, force est de constater que la discrimination raciale et religieuse persiste en France.

Le rapport Amnesty International de 2024 publié en 2025 sur la France dénonce notamment :

"En dépit des préoccupations et des questions soulevées tout au long de l'année par des organes d'expert-e-s de l'ONU, les autorités ont continué de nier l'existence d'un racisme systémique au sein des forces de l'ordre. Cependant, la pratique des contrôles d'identité discriminatoires restait très répandue. Cinq associations françaises et internationales ont déposé en avril une communication auprès du Comité pour

l'élimination de la discrimination raciale [ONU] pour l'alerter sur le fait que, bien que le Conseil d'État ait reconnu en 2023 l'existence du prouillage racial, il n'avait pas contraint le gouvernement à mettre des réformes en Suvre. "

La situation est d'autant plus difficile pour les femmes et les femmes migrantes, cibles de nombreuses discriminations fondées sur le genre :

"Les femmes migrantes, les travailleuses du sexe et les femmes transgenres se heurtaient à des obstacles systémiques lorsqu'elles tentaient de déposer une plainte pour violences sexuelles. Elles étaient notamment confrontées à des refus d'enregistrer la plainte ou à des menaces d'expulsion, ainsi qu'à des comportements fondés sur des préjugés et à des représentations stéréotypées de la part des membres

Ce constat concorde avec des informations plus anciennes :

« Discrimination

Muslim women's rights

A collective of women footballers, Les Hijabeuses, was unlawfully prevented from holding a protest during a parliamentary debate on a proposal to ban the wearing of religious clothing in competitive sport. Tabled as an amendment to the Democratizing Sports bill, the proposal would have reinforced an existing discriminatory ban preventing Muslim women from participating in competitive football if they chose to wear a headscarf. An administrative tribunal overruled the protest ban, albeit after the protest itself had been abandoned. Although the amendment was not adopted, parliamentary debates on the subject were marred by discriminatory rhetoric.

At year's end, France's highest administrative court, the Council of State (Conseil d'État), was yet to rule on a complaint brought by Les Hijabeuses in November 2021 against the French Football Federation's discriminatory policy prohibiting women who wear headscarves from participating in competitive football matches.

In June, the Council of State upheld a lower court ruling banning the use of full-body swimwear – so-called "burkinis" – in public swimming pools in Grenoble. The court concluded that Grenoble's proposed authorization of use of the "burkini" would "undermine equal treatment" for other users of public services. It cited the 2021 law on "republican values", which critics had feared would lead to human rights violations and, particularly, discrimination against Muslim individuals and associations.

Antisemitism

In June, a mural was painted in Avignon using overtly antisemitic imagery, symbolism and tropes to depict a political adviser controlling President Macron. Calls for its removal were refused by local authorities on the ground of freedom of expression. It was eventually defaced by members of the public.

Racial discrimination

In December, the CERD Committee urged France to redouble its efforts to effectively prevent and combat racist hate speech due to "persistent and widespread racist and discriminatory discourse... by political leaders against certain ethnic minorities, in particular Roma, Travellers, Africans, people of African descent, people of Arab origin and non-citizens". The committee was also concerned about law enforcement's persistent use of racial profiling.

A class action lawsuit filed in 2021 by a coalition of organizations with the Council of State, arguing that the government had failed to take measures to prevent racial profiling and that systemic racial discrimination by police was ongoing, was pending at the end of the year. »¹⁶

Une organisation appelée United Against Inhumanity a récemment tenté de répondre à la question de savoir pourquoi tant de demandeurs d'asile font la dangereuse traversée de la France vers le Royaume-Uni, en citant, entre autres, le racisme et la discrimination présents en France :

« Another consideration prompting asylum seekers to move across the Channel is the increasingly hostile reception they have received in recent years from the French state and society. With the continued rise of the far right in France, the government has taken to portraying and treating asylum seekers in a very negative manner. Increasingly, they have become victims of traumatic experiences at the hands of the French police, often involving physical violence and the use of pepper sprays and tear gas. The tents and rudimentary shelters erected by the asylum seekers are routinely destroyed and their meagre possessions confiscated.

Such worsening conditions have provided a ready market for the services of unscrupulous people smugglers, who provide asylum seekers with false information and who encourage them – at a high price – to risk the dangerous cross-Channel journey. Indeed, studies have shown that many of the asylum seekers have a very limited knowledge of the UK before embarking on the small boats that will take them there. »

(Traduction libre : (...))

12.

De plus, il est extrêmement important de souligner l'existence de « push backs » illégaux depuis la France.

Amnesty International a fait état de refoulements illégaux vers l'Italie, en violation des droits des demandeurs d'asile :

« Border police continued to summarily return people to Italy, including unaccompanied minors, without due process or examination of their individual circumstances. Law enforcement carried out racial profiling against people boarding or inside trains or crossing the border by foot or car. People crossing the border at night were detained outside of any legal framework before being handed over to the Italian police in the morning. Dozens of people died while attempting increasingly dangerous crossings. »¹⁸

13.

Enfin, relevons que dans un arrêt récent n° 303 394 du 19 mars 2024, Votre Conseil a suspendu une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire à destination de la France au motif que « le système d'accueil français présentait des défaillances systémiques » (nous soulignons) :

(...)

Votre Conseil relevait plus loin que les autorités françaises, face au manque de place évident en centre d'accueil, procédaient à la sélection de certains profils présentant des vulnérabilités, avec pour conséquence qu'il est particulièrement compliqué pour une femme seule d'être hébergée :

(...)

La situation en France pour les demandeurs d'asile est donc très grave. Éloigner la partie requérante et la renvoyer en France dans ces conditions est inacceptable et l'expose à des traitements inhumains et dégradants, contraires à l'article 3 CEDH.

Attendu que la décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que l'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3, § 2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en France des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

Que la décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant la France comme État responsable de la demande d'asile de la partie requérante ;

Qu'à la vue des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale de la partie requérante doit être traitée par la Belgique sur base de l'article du Règlement Dublin III ;

Que le moyen est donc fondé ;"

4.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 1, 2, 3 en 52 van het Handvest en de artikelen 12 (2) en 26 van de Dublin III-Verordening schendt. Tevens verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet waarom er sprake zou zijn van machtsafwendings en/of machtsoverschrijding.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. Artikel 84.2 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt:

“2. Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór [12 juni] 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria”

Zoals blijkt uit punt 1.1. dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in op 24 maart 2026, aldus voor 12 juni 2026.

Het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat wordt beoordeeld conform de Dublin III-Verordening.

4.6. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening, dat luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 17 (1) van dezelfde Verordening bepaalt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

4.7. De verzoekende partij betwist niet dat zij op 9 december 2022 en 19 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk waardoor de Franse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-Verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij betwist evenmin dat zij in Frankrijk naar aanleiding van deze verzoeken een negatieve beslissing kreeg.

Zij is echter van mening dat Frankrijk niet kan aangeduid worden als verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van haar verzoek om internationale bescherming omdat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Frankrijk. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft om alle pertinente elementen betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk te verzamelen en te onderzoeken. Zij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op een adequate manier de levensomstandigheden van Dublinterugkeerders, noch de opvangomstandigheden die zij zal ervaren bij een terugkeer naar Frankrijk als asielzoeker heeft geanalyseerd. Volgens de verzoekende partij heeft de actualiteit echter meermaals aangetoond dat Frankrijk absoluut niet in staat is om asielaanvragers te ontvangen in goede omstandigheden en dat de algemene informatie meerdere problemen gelinkt aan het systeem en de behandeling van de asielprocedure in Frankrijk bevestigt.

4.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 19 augustus 2025 en gezien de Franse autoriteiten zich op 19 april 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van

hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

4.9. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

4.10. Gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Frankrijk van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport *"Asylum Information Database – Country Report: France" – 2024, update in 2025* (hierna: het AIDA-rapport 2025).

4.11. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat Frankrijk op 2 juli 2020 veroordeeld werd door het EHRM voor onmenselijke en vernederende behandeling van verzoekers om internationale bescherming die gedwongen werden op straat te leven zonder bestaansmiddelen. Zij wijst op en citeert uit het AIDA-rapport 2025, update in 2026 (hierna: het AIDA-rapport 2026), waaruit zij benadrukt dat in 2025 het aantal verzoekers om internationale bescherming die opgevangen werden ver onder het aantal personen bleef waarvoor een verzoek geregistreerd werd, dat 70% van de verzoekers om internationale bescherming die in de voorwaardelijke vallen om opvang te verkrijgen effectief zouden opgevangen worden, dat Frankrijk tekortschiet aan zijn verplichting om opvang te voorzien voor alle verzoekers om internationale bescherming, ondanks een aanzienlijke uitbreiding van het opvangnetwerk en het creëren van nieuwe vormen van opvang, dat bij gebrek aan plaatsen verzoekers om internationale bescherming geen andere oplossing hebben dan beroep te doen op de nachtopvang of dan op straat te slapen, dat de tekortkomingen van het Franse opvangsysteem veroordeeld werd in december 2022 door het *UN Committee on the elimination of racial discrimination*, dat in Parijs tussen 2019 en 2021 een groot aantal migranten werd geëvacueerd uit de kampen en opgevangen werd door de autoriteiten, waarbij een gewelddadige evacuatie in november 2020 uitgebreid veroordeeld werd door ngo's, media en politici en waarbij melding werd gemaakt dat personen niet werden opgevangen of in detentie werden geplaatst, dat in Calais sinds 2015 regelmatig operaties tot ontmanteling hebben plaatsgevonden doch dat honderden migranten nog in noodkampen in Calais leefden in 2024, dat na 24 november 2021 een halt werd gevraagd van de systematische ontmanteling in Calais, daar deze bleken te gebeuren met totale schending van de fundamentele rechten van de migranten, waarbij onderlijnd wordt dat elke ontmanteling de procedures, de menselijke waardigheid en de zoektocht naar duurzame opvang zou moeten respecteren, dat in het kader van ontmanteling er sprake is van arrestaties en slachtoffers van de brutaliteit van de politie, dat een onderzoek gepubliceerd door een journalist begin 2023 het voortduren bevestigt van geweld en intimidatie door de politie in de regio van Calais om het opzetten van kampen tegen te gaan en dat in enkele steden zoals Nantes, Grande Synthe en Metz migranten vaak op straat leven, dat enkele onder hen asielzoekers zijn die recht hebben op opvang maar niet opgevangen worden door het gebrek aan plaats. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat in april 2022, Euro-Med Monitor zijn bezorgdheden heeft geuit omwille van de uitzetting van meerdere asielzoekers, waaronder minderjarigen, om plaats te maken voor Oekraïners. Ook wijst de verzoekende partij erop dat in het laatste AIDA-rapport 2026 betreffende personen die teruggestuurd worden naar Frankrijk op grond van de Dublin III-Verordening, wordt vermeld dat hulp en begeleiding voor Dublinterugkeerders gecompliceerd blijft, dat de terugkeerders de Prefectuur op eigen houtje moeten bereiken en dat ze belangrijke hindernissen ondervinden om de opvangcentra te bereiken. De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zij een opvangplaats gegarandeerd is als asielzoeker in Frankrijk, dat het duidelijk gesteld wordt in de AIDA-rapporten van de laatste vijf jaren dat Frankrijk geconfronteerd wordt met ernstige problemen betreffende de onthaal- en opvangvoorzieningen en niet in staat is elke asielzoeker op te vangen, dat in dezelfde lijn het AIDA-rapport 2026 een situatie beschrijft die niet verbeterd is en alarmerende cijfers weergeeft van asielzoekers die op straat leven.

De verzoekende partij toont met het citeren van onderdelen uit het AIDA-rapport 2026 niet aan op welke wijze er sprake zou zijn van een wezenlijke verandering van de situatie zoals omschreven in het AIDA-rapport 2025, waarmee de verwerende partij terdege rekening heeft gehouden, doch hieromtrent heeft gemotiveerd:

"Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat Frankrijk heel groot is en dat als ze jou een plaats geven om naartoe te gaan, het moeilijk is om je weg te vinden. Hij verklaarde dat je in België wordt opgevolgd. De betrokkene verklaarde dat hij liever niet naar Frankrijk wil gaan. Hij verklaarde dat hij daar niet aan wil denken en dat hij niet van het land houdt.

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 75).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 75).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 113). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 122).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

De Raad is van oordeel dat de informatie uit het AIDA-rapport 2026 geen ander licht werpt op deze motieven, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog en het louter citeren uit dit rapport niet aan.

Er dient op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat de omstandigheden voor Dublinterugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen en dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt over bepaalde aspecten betreffende opvang van verzoekers.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet heeft aangegeven dat zij geen opvang kon krijgen in Frankrijk. Zij lijkt zelf te erkennen dat ze haar een plaats hebben gegeven. Immers blijkt uit het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) het volgende: *"Had u een adres in FR? Nee, ik leefde in de jungle van Calais. Maar de politie pakte ons er wel op, nam onze vingerafdrukken en zei ons asiel aan te vragen daar en brachten ons naar een opvangplaats. Wanneer was dat? In 2025. Was het in de zomer, winter? Het was koud. Waar bracht de politie u naartoe? Ik weet het niet meer, Lyon of Lille. Het was dichtbij Calais. Was het een OC? Nee, het was voor 1 nacht. Besloot u zelf te vertrekken of zei de politie u dan te vertrekken? We konden er uitrusten, er waren bedden maar dan vertrokken we zelf."* (administratief dossier, stuk nr. 49, verklaring DVZ, vraag nr. 10). Voorts verklaart de verzoekende partij ook dat Frankrijk heel groot is, dat als ze een plaats geven om naartoe te gaan, het moeilijk is om je weg ernaartoe te vinden (administratief dossier, stuk nr. 49, verklaringen DVZ, vraag nr. 37).

Met het gegeven dat personen op eigen kracht naar de prefectuur moeten reizen en dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen geconfronteerd worden wat opvang betreft, wordt rekening gehouden in de bestreden beslissing, doch de Raad acht het niet foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te oordelen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de opvang maar dat dit niet leidt tot het besluit dat *"onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden*

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De Raad stipt aan dat niet betwist is dat Frankrijk zijn akkoord voor terugname gegeven heeft op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij reeds een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Frankrijk. In een dergelijke situatie wordt de verzoekende partij in principe verondersteld vanuit Frankrijk terug te keren naar haar herkomstland. Er blijkt overigens ook dat de verzoekende partij reeds verschillende beschermingsverzoeken in Frankrijk heeft ingediend. Indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan Frankrijk, heeft zij blijkens het AIDA-rapport 2026 wel de mogelijkheid een volgend verzoek in te dienen mits het voorleggen van nieuwe elementen (p.108-109). Er weze echter aangestipt dat in geval van volgende verzoeken op grond van artikel 23 (1) en (2) c) van de richtlijn (EU) 2024/1346 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn 2024) de lidstaten de dagvergoeding kunnen beperken of intrekken en indien het naar behoren gerechtvaardigd en evenredig is, ook andere materiële opvangvoorzieningen beperken. Er is evenwel ook bepaald in artikel 23 (4) van de Opvangrichtlijn 2024 dat de lidstaten voor alle verzoekers een levensstandaard waarborgen overeenkomstig het Unierecht, met inbegrip van het Handvest, en andere internationale verplichtingen.

Ook al blijkt dat de informatie over bijvoorbeeld de kampen rond Parijs en Calais uitermate problematisch is, blijkt enerzijds dat de verzoekende partij bij de ontmanteling van een kamp in Calais opvang verkreeg na het indienen van een verzoek om internationale bescherming – wat conform de algemene informatie is waaruit blijkt dat de overheid verscheidene keren de kampen heeft ontmanteld en mensen heeft overgebracht naar noodopvangcentra – en anderzijds dat met succes de Raad van State werd gevat die blijkens het citaat in het verzoekschrift korte metten heeft gemaakt met de schrijnende situatie en de Franse overheid heeft opgelegd op korte tijd in sanitair en drinkbaar water te voorzien.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit dit het arrest N.H. et autres c. France van 2 juli 2020 van het EHRM, blijkt dat het EHRM in dit citaat aanstipt dat de verzoekers ettelijke keren zich gericht hebben tot de Franse autoriteiten om aan te kaarten dat zij in de praktijk in de onmogelijkheid waren om hun rechten te genieten en aan hun essentiële noden te voldoen en dat de interne rechters hen systematisch hebben tegengeworpen dat de bevoegde instanties te weinig geld hadden en zij jonge alleenstaande mannen waren. *In casu* wijst de Raad dat de verzoekende partij niet heeft aangehaald in haar gehoor – nog in haar verzoekschrift – dat zij zich in diezelfde problematische opvangsituatie bevond.

De Raad volgt bijgevolg niet dat *in casu* aannemelijk is gemaakt dat de verzoekende partij op vlak van opvang in geval van overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest of van artikel 3 van het EVRM.

4.12. De verzoekende partij vervolgt dat het belangrijk is op te merken, betreffende de detentieomstandigheden, dat de tekortkomingen ernstig en talrijk zijn. De verzoekende partij citeert uit het AIDA-rapport 2026 en betoogt dat het jaarlijks rapport over administratieve aanhoudingen van 2024 een zorgwekkende situatie aankaart over de voorwaarden van het vasthouden van vreemdelingen in Frankrijk, dat, ondanks een juridisch kader dat vasthoudingsmaatregelen dient te beperken tot de strikt noodzakelijke gevallen, het beroep doen op vasthouding intensifieert en uitbreidt, in het bijzonder voor asielverzoekers, zelfs zonder perspectief op een reële verwijdering. Zij stelt dat uit het rapport blijkt dat de gemiddelde duur van vasthouding ferm gestegen is, tot 40 dagen in sommige centra, terwijl de efficiëntie van verwijderingen na 60 dagen marginaal blijft, dat dit betekent dat duizenden personen nutteloos vastgehouden worden, in omstandigheden soms gelijkend op een opsluiting voor een doel dat zelden bereikt wordt, dat bovendien meer dan de helft van de vastgehouden personen uiteindelijk op grond van een rechterlijke uitspraak worden vrijgelaten, wat wijst op vaak ongegronde en onrechtmatige plaatsingen. Zij wijst erop dat dit beleid volgens het vluchtelingenforum leidt tot een systeem dat duur, inefficiënt en strijdig is met de fundamentele rechten, dat dit leidt tot de verlengde vasthouding van kwetsbare personen, dikwijls met een verblijfsrecht of tijdens de asielprocedure en zonder dat een alternatief ernstig werd onderzocht, zoals de vrijwillige terugkeer. Zij stelt dat het rapport ook de misstanden onderlijnt die betrekking hebben op de uitbreiding van het motief van openbare orde, die de vasthouding rechtvaardigt zonder duidelijke criteria, dat tot slot het mechanisme bekritiseerd wordt voor het gebrek aan afdoende garanties en aan het in rekening nemen van de individuele situatie, in het bijzonder de specifieke noden van bepaalde categorieën van personen, dat samenvattend het rapport een repressief beleid hekelt die, in plaats van de migratievraagstukken op te lossen, de precarisering van vreemdelingen versterkt en regelmatig hun rechten schendt.

De informatie uit het AIDA-rapport 2026 heeft betrekking op de vasthouding van vreemdelingen die Frankrijk illegaal binnenkomen via Mayotte, van minderjarigen en van gezinnen met kinderen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze deze informatie relevant is in haar geval.

Er dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder, blijkens het terugnameakkoord van de Franse autoriteiten, aan hen zal worden overgedragen worden aan de grenspost in Rekkem (administratief dossier, stuk nr. 52). De verzoekende partij zal dus met goedkeuren van de Franse autoriteiten worden overgedragen aan Frankrijk in het kader van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij als Dublinterugkeerder in een detentiecentrum zal moeten verblijven. Er zijn voorts ook geen indicaties dat de verzoekende partij na haar overdracht aan Frankrijk in haar hoedanigheid van Dublinterugkeerder onderwerp zal zijn van een onrechtmatige detentie of onmiddellijk zal worden vastgehouden. Indien de verzoekende partij toch onderwerp zou zijn van detentie heeft zij steeds de mogelijkheid om beroep in te dienen tegen deze detentie. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties.

Bovendien is een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en het vermelde rapport leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

4.13. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het AIDA-rapport 2026 betreffende de toegang tot de gezondheidszorgen en stelt dat hieruit kan vastgesteld worden dat belangrijke problemen kunnen geïdentificeerd worden. Zij wijst erop dat zij rechten hebben via PUMA (universele ziekteverzekering) maar dat een verblijf van drie maanden hiervoor vereist is, dat dit resulteert in de afwezigheid gedurende drie maanden van het gratis consulteren van een arts, behalve in ziekenhuizen in geval van nood, wat leidt tot een uitstel van behandeling, dat daarnaast psychologische zorg niet beschikbaar is en het vaststellen van kwetsbaarheden ingewikkelder is geworden, dat deze drie maanden ook impact heeft op asielzoekers die een toelating voor medisch verblijf wensen aan te vragen, daar zij dit binnen de drie maanden dienen aan te vragen. Zij wijst erop dat er daarnaast problemen bestaan die niet specifiek zijn voor asielzoekers, dat sommige dokters weigerachtig zijn om patiënten te ontvangen en te behandelen die het voordeel van AME of PUMA verkrijgen en de neiging hebben om afspraken met deze personen te weigeren. De verzoekende partij wijst er ook nog op dat uit het rapport blijkt dat toegang in de praktijk moeilijk blijkt daar veel professionelen weigeren om niet Franstaligen te ontvangen. Tot slot onderlijnt de verzoekende partij nog dat het algemene gezondheidssysteem niet in staat is om te gaan met aangepaste zorg voor slachtoffers van foltering en politiek geweld, dat de bestaande algemene structuren kampen met gebrek aan tijd voor consultaties, fondsen voor tolken en training voor professionelen.

De verzoekende partij toont met het citeren van onderdelen uit het AIDA-rapport 2026 niet aan op welke wijze er sprake zou zijn van een wezenlijke verandering van de situatie zoals omschreven in het AIDA-rapport 2025, waarmee de verwerende partij terdege rekening heeft gehouden, doch hieromtrent heeft gemotiveerd:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in 2025 uit een vrachtwagen is gevallen. Hij verklaarde dat hij hoofdpijn heeft als het druk is of er veel geluid is. Hij verklaarde dat hij geen dokter heeft gezien en geen medicatie neemt, maar dat hij wel een afspraak wil bij een arts. Op 05.05.2026 werd aan onze diensten een medisch attest bezorgd in verband met hospitalisatie van de betrokkene. Uit verder contact met het betrokken ziekenhuis bleek dat hij op 19.05.2026 niet langer gehospitaliseerd was. We wijzen erop dat de tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene aanwezige medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van

vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 134). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen."

De Raad is van oordeel dat de informatie uit het AIDA-rapport 2026 geen ander licht werpt op deze motieven, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog en het louter citeren uit dit rapport niet aan.

Bovendien beperkt zij zich tot het louter verwijzen naar algemene informatie, doch maakt zij geen gewag van ernstige gezondheidsproblemen in haar hoofde en verduidelijkt zij geenszins welke zorgen zij, binnen de drie maanden, nodig zou hebben die zij niet zou kunnen verkrijgen in Frankrijk. Zij maakt niet aannemelijk dat er in haar geval, bij een overdracht naar Frankrijk, sprake zal zijn van uitstel van een door haar benodigde behandeling of dat zij door haar benodigde psychologische zorg niet zal krijgen, nu zij aldus niet aantoonde dat zij een behandeling of psychologische zorgen nodig heeft. Zij maakt evenmin aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van een bepaalde kwetsbaarheid, minstens licht zij niet toe welke specifieke kwetsbaarheid niet (tijdig) zal vastgesteld worden. Zij wijst op algemene informatie over de impact van de drie maanden-regel op asielzoekers die een toelating voor medisch verblijf wensen aan te vragen, doch verduidelijkt geenszins dat zij dit wenst aan te vragen. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er in haar hoofde sprake is van een ernstige gezondheidstoestand, nog minder dat zij bepaalde zorgen behoeft.

Door te wijzen op de houding van bepaalde artsen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Waar zij tot slot nog stelt dat het algemene gezondheidssysteem niet in staat is om te gaan met aangepaste zorg voor slachtoffers van foltering en politiek geweld, dat de bestaande algemene structuren kampen met gebrek aan tijd voor consultaties, fondsen voor tolken en training voor professionelen, verduidelijkt zij ook hier niet op welke wijze deze informatie *in casu* relevant zou zijn. Zij toont niet aan dat zij slachtoffer is van

foltering en/of politiek geweld, minstens verduidelijkt zij niet welke noden in dit kader voor haar werden vastgesteld en/of welke zorgen zij in dit licht nodig zou hebben die zij niet onmiddellijk zou kunnen verkrijgen in Frankrijk.

4.14. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat het AIDA-rapport 2026 eveneens talrijke problemen aankaart betreffende de toegang tot de arbeidsmarkt om redenen van onaangepaste procedures aan de situatie van asielzoekers alsook dat AIDA-rapporten van 2024 en 2026 melding maken van een aantal obstakels voor toegang tot onderwijs.

Op basis van de door de verzoekende partij aangehaalde rapporten kan echter niet kan worden besloten dat verzoekers volledig de toegang worden ontzegd tot de arbeidsmarkt en opleiding. De genoemde moeilijkheden zijn niet van die aard dat een overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt uit artikel 17 (1) eerste lid van de Opvangrichtlijn 2024 dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers uiterlijk zes maanden na de datum waarop het verzoek om internationale bescherming is geregistreerd, toegang hebben tot de arbeidsmarkt, mits de bevoegde instantie geen administratieve beslissing heeft genomen en de vertraging niet aan de verzoeker is te wijten. Bijgevolg is de regeling van Frankrijk waarbij de toegang tot de arbeidsmarkt alleen is toegestaan als OFPRA niet binnen de zes maanden na de indiening van de aanvraag een beslissing heeft genomen over het beschermingsverzoek en alleen als de vertraging niet aan de verzoeker kan worden toegeschreven in lijn met de Opvangrichtlijn 2024.

Waar de verzoekende partij in dit kader benadrukt dat asielzoekers onder de Dublinprocedure in Frankrijk uitgesloten zijn van toegang tot de arbeidsmarkt, merkt de Raad ter volledigheid op dat de verzoekende partij in België onderhevig is aan de Dublinprocedure en terugkeert naar Frankrijk als Dublinterugkeerder, doch in Frankrijk niet opnieuw onderhevig zal zijn aan de Dublinprocedure, gelet op het terugnameakkoord van Frankrijk op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Wat betreft de toegang tot onderwijs, moet erop gewezen worden dat verzoeker een man is van 28 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het klassieke onderwijs niet langer op verzoeker van toepassing is. Wat betreft de toegang tot opleidingen voor volwassenen, blijkt wel dat in sommige opvangcentra Franse taallessen worden georganiseerd. Uit het citaat dat verzoeker aanhaalt, blijkt dat in het rapport vooral de situatie voor jongvolwassenen problematisch wordt geacht, omdat zij vaak gedwongen zijn hun loopbaan of opleiding opzij te zetten in afwachting van een beslissing over hun beschermingsverzoek. Opnieuw blijkt *in casu* dat de verzoekende partij niet langer in afwachting was van een beslissing over zijn beschermingsverzoek, aangezien haar verzoek was afgewezen. De verzoekende partij verduidelijkt overigens niet dat zij bepaalde opleidingen wenst te volgen. In een dergelijke situatie kan bezwaarlijk aangehaald worden dat de verzoekende partij die integratiemogelijkheden ontbeert in Frankrijk en daarom in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou kunnen terechtkomen.

4.15. De verzoekende partij wijst ook op de kritische bemerkingen in het AIDA-rapport 2026 over de specifieke onthaalnoden van kwetsbare groepen, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij een bepaalde kwetsbaarheid heeft die dreigt niet te worden opgespoord of niet te worden in rekening genomen door de Franse autoriteiten in het kader van de procedure tot internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen.

4.16. Betreffende discriminatie en haatmisdrijven wijst de verzoekende partij erop dat vastgesteld kan worden dat raciale en religieuze discriminatie zich voortzet in Frankrijk, onder verwijzing naar en citering uit een rapport van Amnesty International van 2024. Zij wijst er voorts op dat de situatie des te moeilijker is voor vrouwen en migrantenvrouwen, die doelwit zijn van talrijke discriminaties gebaseerd op gender, dat deze vaststellingen ook corresponderen met oudere informatie waarna zij citeert uit een rapport van Amnesty International van 2022/2023. Zij wijst er nog op dat 'United Against Inhumanity' recent getracht heeft te antwoorden op de vraag waarom zoveel asielzoekers de gevaarlijke oversteek van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk maken, met als antwoord onder meer het racisme en de discriminatie die aanwezig zijn in Frankrijk.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de informatie voor zover ze betrekking heeft op discriminatie van vrouwen *in casu* niet relevant is daar de verzoekende partij een man is.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij, door louter opnieuw te wijzen op de algemene informatie omtrent discriminatie, racisme en haatmisdrijven, geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld: *"We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie,*

xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.”

4.17. De verzoekende partij meent dat het bovendien extreem belangrijk is het bestaan van illegale *pushback* te benadrukken, dat Amnesty International melding heeft gemaakt van illegale refoulement naar Italië in schending van de rechten van asielzoekers.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich niet in dezelfde situatie bevindt als de migranten waarnaar verwezen wordt in het rapport van Amnesty International. De Franse autoriteiten stemden immers uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. De Franse autoriteiten hebben verzocht de verzoekende partij over te dragen via Rakkem waarbij dient opgemerkt te worden dat in hun akkoord ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich dient te wenden tot de “*préfecture du Nord*”, zodat de verwijzing naar de aangehaalde situatie van migranten aan de grens, in het bijzonder ook aangaande *pushbacks* naar Italië, *in casu* niet dienstig is. Het gegeven dat de verzoekende partij aan Frankrijk wordt overgedragen precies op grond van een afgewezen verzoek om internationale bescherming, impliceert overigens dat zij wel degelijk in staat is geweest een verzoek in te dienen in Frankrijk en niet werd geconfronteerd met deze *pushbacks*.

4.18. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest nr. 303 394 van 19 maart 2024 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.19. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht Frankrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) of artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

4.20. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

4.21. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER